

Høringsuttalelse Sandefjord kommune:

Høring - utkast til forskrift om stønad til helsetjenester mottatt i et annet EØS-land (ny ordning for refusjon av pasienters utgifter til helsehjelp (ikke-sykehusbehandling) i andre EØS-land)

Behandling: Administrativt behandlet iht til kommunehelsetjenestelovens §1-4, legges frem som orienteringssak Helse- og sosialutvalget 21.09.2010.

Saksbehandler: Kommuneoverlege Ole Henrik Augestad

Kommunens uttalelse:

Dette forslaget innebærer at kommunene kan stilles overfor potensielt betydelige uforutsette utgifter, og der kommunene er uten medbestemmelse eller kontrollmulighet.

Skal denne refusjonsordning innføres som foreslått, fremmes det i høringsnotatet et forslag om en dialog om ordningen mellom Helsedirektoratet/HELFO og KS, der man over tid blant annet skal drøfte fastsettelse av retningslinjer for praktisering av refusjonsordningen. Dette oppleves ikke som en tilstrekkelig kontrollordning, spesielt ikke sett i lys av at det i høringsnotatet tydelig fremholdes at det hersker stor usikkerhet knyttet til de praktiske og økonomiske konsekvensene av den foreslåtte ordningen. Skal en slik kontrolldialog ha en ønsket effekt, må man i utgangspunktet ved innføringen av refusjonsordningen ha på plass en konkret partssammensatt styringsgruppe som detaljert går igjennom praktiseringen av ordningen, og kan gi retningslinjer for praktiseringen.

Prinsipielt sett mener Sandefjord kommune at refusjonskostnadene som denne ordningen medfører bør dekkes av folketrygden. Den foreslåtte ordningen bryter med det prinsipp som gjelder intern i Norge; pasienter kan fritt benytte kommunale helsetjenester av den type som er nevnt i dette forslaget (allmennlege-, fysioterapi- og jordmortjenester) i andre norske kommuner enn sin bostedskommune uten at dette medfører refusjonskrav mellom kommunene. På samme måte bør heller ikke kommunale helsetjenester gitt i et annet land medføre økte kostnader for bostedskommunen. Ekstrakostnadene som EØS-avtalen medfører på dette feltet bør derfor dekkes på sentralt hold. Et ytterligere argument for sentral dekning av refusjonsutgiftene ligger i ønsket om en mest mulig rasjonell styring av ordningen. Det nivå av spesialkompetanse som kreves når det gjelder vurdering av utenlandske helsetjenester og internasjonalt kostnadsnivå vil bare foreligge sentralt i HELFO. Det ville derfor av styringsmessige årsaker også være best å legge dekningen av refusjonsutgiftene til et sentralt nivå (folketrygden), slik at to sentrale, likeverdige parter kontrollerer ordningen og dens konsekvenser.